

POMLAD.

Zložil Silvín Sardenko.

1.

Šel sem ob gredi.
Rože prebele
so zadrhtele:
„Svojih pa rož
videl ne boš.“

Tam v drevoredi
ptice so smeje
zagostolele:
„Tvojih pa ptic
zmolknil je klic.“

Kaj vas pa vprašam,
stvarce na gredi
in v drevoredi?
Tudi brez vas
je jasen obraz!

Saj se ponášam
z rožo krasnejšo
s ptico milejšo:
V mojih gredeh
večen je smeh.

2.

Pogledal v čisto sem oko
in videl čisto sem zlato,
ki z vsemogočno si močjo
ustvaril ti ga, Stvarnik moj.

Pogled nebeško je sijal,
od sebe sam se ni prižgal,
kot sam od sebe presvetal
ni vnel se zvezdnati nebrot.

Vsi milijoni z visočin
enakih nimajo milin,
kot en pogled jih iz globin
oči premilih izžari.

Ob njem mi sladka se bolest,
budi trenutna se zavest:
da gledam s čudovitih mest
svetost nadzemeljskih oči.

3.

V moji gori
še teko studenci,
iz katerih
nisem še zajemal.

V mojem kresu
tiho tle plameni,
ki doslej jih
nihče ni še vnemal.

V mojem vrtu
klijejo cvetovi,
ki jih ni še
solnčni dan objemal.

V duši ni se
še pomlad razcvela,
brst zakriva
jo pred mrazom krutim.

V srcu ni je
one še ljubezni,
ki v trenutkih
vzvišenih jo slutim.

V pesmi moji
ni še onih glasov,
kot jih včasih
sam natihem čutim.

ROMANCA.

Zložil Leopold Turšič.

Potrkal na vrata nekoč je berač:
žarela mu zarja je rožna z obraza —
in židana volja v njegovih očeh,
kot sredi pustinje samotne oaza . . .

— No, striček popotni, odkod ste pa Vi?
„Tam doli, dobrotni gospod, od Zaklanca —
Kaj me ne poznate? — Saj stara sva si,
če več ne, od lanskega leta že znanca . . .“

— Se res ne spominjam — „I, tale klobuk,
gospod, veledušno ste dali mi lani . . .
Pod streho njegovo kaj srečen sem bil,
zato sem ga nosil — takole — postrani.“

— Tako? Že mogoče . . . „Res, srečno lovil
kot ribič sem vanj desetice bleščeče. —
Le škoda, gospod, kar je luknjo dobil,
zaboga, zavrača — ni prave več sreče . . .“

Zasmejal se on je, zasmejal se jaz . . .
„Da stara se sreča nadalje ohrani —
gospod, če imate primeren klobuk,
bodite spet dobri, kot bili ste lani! . . .“

Dobil je po želji berač — humorist . . .
„Poskusiti treba, če groše drži še —
vrzite Vi prvi vanj grošek svetel,
potem pa takoj grem od hiše do hiše! . . .“

Še grošek dobil je . . . In rožni obraz
objemalo mu koprnenje je silno:
Postrani nadel si je novi klobuk —
zavil jo po srečo je v bližnjo gostilno . . .

